

– Bármit is mondok, az nem lehet vicces. Akármennyire vicces. Ez azt jelenti...

– Hagyjad má', mi van veled?

Szánalmasan éreztem magam.

– Veled nem lehet mit kezdeni.

– Miért nem próbálsz meg a csirkével?

Tényleg szánalmasan.

És így. Itt vagyunk. Lea a ház előtt olvas, a lábai fent az asztalon. Az asztalon egy üveg bor, poharak, ebédmaradványok. A kakas!

Hilda engem néz, várja, hogy megszólaljak. Nekem minden mindegy.

– Merre van Igor? – kérdem Leát.

– Meditál.

– A házban?

– Nem, a csirkeóiban – mondja és fürkészően kutatja a tekintetem. – Beleszeretett a kakasodba. Kapcsolatot létesítettek, kommunikálnak. Egész nap együtt vannak. Azt mondja, tényleg különlegesen, neked volt igazad. Még a mantrát is megváltoztatta.

A csirkeől felől elnyújtott kooooooooo hallatszott, ami egyáltalán nem hasonlított kotkodácsolásra.

– Itt van, ő az – neveti le magát Lea. – Teljesen megbolondult.

Nevetni akartam és mondani valami vicceset, de egy hang sem jött ki a torkomon.

– Kooooooooo? – kérdeztem végül.

Hildából és Leából nevetés robbant ki, a beszélgetés megindult magától, mint a régi, egyetemista éveinkben. Nem volt időm azon gondolkodni, mi az, ami állandóan azt az illúziót kelti az emberben, hogy nincs nyakig szarban.

Hirtelen nagy dörrenéssel kitárult a csirkeől ajtaja. Kijött Igor, teljesen mezítelenül és rákvörösen. Egyik kezével valamit a feje felé emelt mosolyogva, a másik kezével megpróbálta elrejteni meztelenségét, elég ügyetlenül, látszott, hogy nem nagyon törődik ezzel. Az asztalhoz szaladt és egy tojást helyezett rá. Egy kis tojást, mint egy galambtojás.

– Sikerült! – magán kívül volt az örömtől. – Tojás! Két hónappal korábban! Kettő! Átbasztuk a természetet! Isteni!

A csirkeőlből kilépdelt a kakas, lassan, elfordult balra, kapirgászott, rám se nézett. Tudtam, megint elmulasztottam a lehetőséget, hogy olyan valakivel lehessen együtt, akivel talán lehet valamit kezdeni.

TÖRTÉNET ARRÓL, HOGY EGY NAPON

leültem a vécére és intenzíven gondolkodni kezdtem, de valami furcsa dolgok jutottak eszembe, úgyhogy a végén már nem is gondolkodtam, hanem csodálkoztam.

Így szarok én és nem húzom le a vizet. múlnak a napok, hetek, hónapok, röviden: múlt az idő, és én még mindig szarok. gyűlik a szar, nincs már hely a budiban, leraktam a folyo-

són két téglát, hogy ne kelljen azért ebben a szarban állni, és mindez terjed a szobában, a konyhában, csurog a lépcsőn az utcára. az emberek azt kérdik, meddig gondolom én ezt így, mindenki unja már a szarásodat, az istenért, ember, húzd már le a vizet. nekem pedig a kínos tehetetlenség megkeményedett az arcomon, csak mormolok össze-vissza, kényelmetlen számomra, de szarok, már a lépcsőn guggolok, még egy kicsi, és csupasz seggel megyek ki az utcára.

Mirnic Gyula fordítása

Senko Karuza 1957-ben született a dalmát fővárosban, Splitben. Gyermekkorát Vis szigetén töltötte. Tanulmányait Visben, Splitben és Zágrábban folytatta. A zágrábi bölcsészkarra járt egyetemre. Prózát és verseket publikált, írásai antológiákban és folyóiratokban jelentek meg. Magyarul most először olvashatók szövegei. A fordítás alapjául eddig megjelent egyetlen kötete, a *Busbuskalai* (1997) szolgált. (A ford.)